

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De maximo qui post Macariũ Hierosolymorum sedem obtinuit. Cap. XIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

nam Eusebio cognomento Pamphilo deferre. De qua re scribunt ad imperatorem literas, quibus significant hanc rem populo valde gratam esse. Ita enim postulatum erat ab omnibus tam clericis, quam laicis, quorum animi Eustathio infensi fuerunt. At Eusebius scripsit imperatori se nolle eum episcopatum capessere. Quae imperator, quod illi honoris gradum repudiauerat, laudauit plurimum. Legem nanque esse ecclesiam sanctam, ne qui unius ecclesiae anuiter creatus esset, ad alteram transferretur. Scripsit etiam literas cum ad populum, tum ad Eusebium, eiusque vehementer probauit sententiam, beatumque vocauit, quod non ad unius ciuitatis, sed ad totius orbis terrae episcopatum administrandum idoneus iudicatus esset. Scripsit autem ad populum ecclesiae Antiochenae de concordia, & quod alterius ecclesiae episcopus non deberent appetere, & quod malum esset rerum cupiditate duci alienarum. Aliam praeterea epistolam separatim concilio dedit: in qua & Eusebium itidem, quod episcopatum illum recusauerat, laudauit, & persuasum habens, Euphronium Cappadocem presbyterum, & Georgium Arethusium, viros esse spectatae fidei, iussit, ut vel alterum istorum pro suo arbitrio, vel alium, qui ipsis videretur idoneus, ecclesiae Antiochenae antistitem deligerent. Quare ut primum literas accepere imperatoris, Euphronium constituerunt episcopum. Eustathius autem, vii accepi, falsam sibi obiectam criminationem animo quieto & tranquillo ideo tulit, quod illud sibi commodius fore putauit: vir quidem cum in aliis rebus praestabilis & spectatus, tum in eloquentia iure admirandus, quemadmodum ex libris eius, qui extant, cognosci potest, in quibus & vetus loquendi ratio, sapientes sententiae, verborum elegantia, & lepos in rebus explicandis non sine magna omnium commendatione elucet.

*De Maximo qui post Macarium Hierosolymorum
sedem obtinuit. CAP XIX.*

PER id tempus, cum Marcus post Syluestrum ad exiguum tempus episcopatum Romanum gessisset, Iulius in illa sede successit: in sede autem Hierosolymorum post Macarium successit.

successit.

SOZOMENI HISTOR.

Maximus. Quem fama est episcopum ecclesiæ Dispolitanae à Macario ordinatum fuisse, sed à populo Hierosolomitano, ne eam sedem capesseret, impeditum. Nam quia confessor erat, & vir alioqui spectatus, populi suffragis decretum fuit, ut post mortem Macarii in illius urbis episcopatum succederet. Itaque cum multitudo ægrè ferret, se eò priuatam fore cuius virtutem exploratè cognitã haberet, & seditio ex ea re oriri videretur, visum est Diospolitani aliũ episcopum deligere, uti Maximus maneret Hierosolymis, & sacro episcopatus munere vnã cum Macario fungeretur, & post eius mortem ecclesiam illam solus gubernet. Atamen intelligendũ est, quod hi, qui in hac re cognoscenda accuratius laborarint, affirmant plebem istam omnia de sententia Macarii & fecisse, & summo studio conatam esse. Nam eum omni cura incubuisse, ut Maximus post se constitueretur episcopus, memorant, propterea quod mente complectebatur, illum cum rectam veramque de Deo opinionem teneret, & ob fidei confessionem populo percharus esset, necessariò ad sibi succedendum reseruandũ esse. Siquidem veritus est, ne se mortuo, Eusebius & Patrophilus sectæ Arianae fautores, tempus idoneũ nacti, illã episcopalem sedem alicui suæ opinioni dedito tribuerent: quandoquidem, dum Macarius maneret in vita, nouis rebus studere cœperunt illi quidem, sed cum ab eo essent ea de causã ab ecclesia segregati, conquieuerunt.

De Meletianis & Arianis quo pacto in vnum coaluerint, & Eusebio & Theognide, quomodo perisiam Arianam de integro suscitare conuixi sint.

CAPVT XX.

DVM hæc geruntur, contentio inter Aegyptios ab initio concitata, longius manare cœpit. Nam quanquã in concilio Nicano Ariana hæresis prorsus condempnata fuit, & Meletiani conditionibus illis, quas supra commemorauimus, in ecclesiã recepti, & Meletius Alexandro in Aegyptum reuerso ecclesias, quas iniquè occupasset, redidit, ipseque in Lyco iam ætatem degit, tamen non multò post, cum erat è vita migraturus, Ioannem vnum ex familiaribus